UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: & s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

D ante O

urn:nbn:de:hbz:466:1-98842

Visual Library

Pindari interpræs oſtēdit. Martia. Splēdida cū
volitēt Spartani pondera diſci Eſte ꝓcul pueri.

Dis ditis. Require in dictione Diues.

Diſpondeus cū i latino ſcribit̄: pes eſt quattuor
ſyllabis productis conſtās. Diſpōdius cū i lati/
no vtrobiqꝫ: & vnico p: & hoc diſpondiū decli
nari pōt: teſte Var. lib. ij. de analogia: genus eſt
quod a nōnullis etiā dupōdius & duopondiū
ex duo. ſ. & pondo appellatur.

Diſpondium. Require in dictione Diſpondeus.

Diſpondius. Ibidem.

Diſcrimen diſcriminale: diſcerniculū in vno ſ͞ιtō
accipi poſſunt: acus ea eſt: qua capilli diſcrimi/
nant̄: nā a diſcrimine fit diſcrimino nas. Hiero.
in Iudith ca. x. Et diſcriminauit crinē capitis ſui
Vir. æneı. xi. Ordine flāmarū & late diſcrimi/
nat agros. Diſcrimen itē differentia dicit̄. Vir.
æneı. vij. At nunc dura dedit nobis diſcrimina
Pallas. Rurſus diſcrimen periculū. Vir. æneı. i.
Per tot diſcrimina rerū Tendimus in latiū. Diſ
crimē certamē. Vir. æneı. v. Poſt hos æquo diſ
crimine piſtris: Centaurusqꝫ locū tendunt ſupe
rare priorem.

Diſcriminale. Requi. in dictione Diſcrimen.

Diſſentio cū duplicato ſ & diſſentior deponēs in
vſu eſt. Gel. li. x. noct. atti. Cūqꝫ diſſentirent̄ &
pars tertio. Alij tertiū ſcribendū contenderent.

Diſſentior. Require in dictione Diſſentio.

Diteo. Require in dictione Dito.

Dito ditas & diuito diuitas dici poteſt: teſte Mar
cel. Acciū inducente dicentē in Aſtyanacte. Nil
credo auguribꝫ qui aures verbis diuitāt alienas
ſuas vt locupletent domos. Diteo tes. neutrale
verbū eſt: vnde fit diteſco.

Diues vt Priſci. Vgu. Brito: Mamotrectus. Ale/
xander: Catholicō tradidere: ſubſtātiuū eſt: &
cōis gene. ſed vt habeat accm̄ ſingularē: diuitē
& diues: ꝯſtat adiectiuū eſſe triū generꝫ. Hiero.
in epiſt. ad Nepotianū de vita cle. Nemo mihi
obijciat diues illud in Iudea templū. Oui. lib. i.
de arte. Addidit externo marmore diues opus
Huiꝰ cōpatiuus gradus eſt diuitior & diuitius.
Oui. lib. iij. de pōto. Textaqꝫ fortunaqꝫ diuitio
ra ſua. Martia. Romanū ꝓpius diuitiusqꝫ forū
eſt. Diues gtō & abltō iungit̄. Teſte Priſcia. hic
& hęc dis & hoc dite idē ſ͞ιcat qđ & diues: qđ vt
dicit Priſ. h & hęc ditis & h. te. decliari deberet.

Diuiduū. Req. in dic. Diuiſus. Diuidus. Ibidē

Diuiſus & diuidus in vno ſ͞ιtō dici pōt: teſte No.
Acciū iuducente dicentē. Noſqꝫ vt ſeorſum di/
uidos lœto offers. Diuiduū & quod diuidit: &
qđ diuidit̄ ſignificare habet.

D ante O

Dogma huiꝰ dogmatis & hoc dogmatı̄: & hęc
dogmæ declinari pōt: teſte Priſcia. Laberiū in/
ducēte dicentē. Nec phirago reā dogmā doctꝰ.

Neqꝫ a doceo dogma deſcendit: vt Vgu. & Ca
tholi. ſomniarūt: ſed a ϖοκω: qđ eſt ſentio.
Nulla em̄ latina comperit̄ dictio terminata in a
quæ neu. poſſit eſſe ge. tertiæ declina. vt auctor
eſt Priſci. quare nō latinū: ſed græcū eſt dogma
vocabulū. Sane nōnulli dogma diſciplinā ſeu
doctrinā interp̄tati ſunt. Nos aūt dogmata: ſci
ta: decreta: placitaqꝫ: atqꝫ cōſulta ſignificare di/
cimus. Vnde Cice. in Academi. Philoſophoꝝ
decreta cōquirēs: atqꝫ expēdens dicit dogmata
latine appellari decreta. Seneca in. xvij. epiſto.
moraliū: quom differre docet decreta philoſo/
phoꝝ a p̄ceptis: dogmata interprætat̄ latine de
creta: ſcita: cōſulta atqꝫ placita. Vn̄ Plutar. græ/
ce: quæ alij dogmata dicunt: ille τααρεσκο/
μερα: hoc ē latine placita dixit. Idē de dogma
te Platonis ſentit: & interprætat̄ Apuleius. Sūt
igit̄ dogmata vniuſcuiuſqꝫ decreta: quæ ſcđm
Cice. ſentētiā: prodere ſcelus eſt nō minus q̄ pa
triā: & quibꝫ nō ſtantibꝫ philoſophorū ſectæ:
nec vim nec locū ſeruāt: vnde Laer. dicit: ſectā
eā nō appellari quæ dogmata nō habet. Marti
alis ad Papilū. Tu qui ſectarū vires & pondera
noſti. Dic mihi præcidi Papile dogma quid eſt.
Idem. Quod magni Thraſceæ: cōſumatiqꝫ Ca
tonis. Dogmata ſic quæris: viuus vt eſſe velis.

Dogmatum. Require in dictione Dogma.

Dolentia. Require in dictione Doleo.

Doleo doles hoc modo cōſtruit̄: Dolet mihi ca/
put: doleo ventrē: doleo tuā miſeriā. Terētius.
Dolet dictū adoleſcenti. Hiero. in lib. iiij. Regū
ca. iiij. ait puer patri ſuo. Caput meū doleo. Sa/
luſti. in Catili. Quaſi dolens eius caſum. Dolo
dolas primæ cōiuga. facit in præterito dolaui:
in ſupino dolatū: antiqui etiā dolo dolis tertia
coniuga. declinauere: cuius præteritū eſt dolui:
idē qđ a doleo: ſupinū dolitū. Vnde Var. refe/
rente Nonio dixit in Agatone. Scyphus dolitꝰ
artē oſtēdat mētoris. Et tā doleo q̄ dolo primā
corripit ſyllabā. Proper. Stypes aceruus erā ꝓ
peranti falce dolatus. Hor. Lumboſqꝫ ſaligno
Fuſte dolat. Idē ſer. i. Quis humana ſibi doluit
natura negatis. a doleo præteritū eſt. Dolor &
dolentia in vno ſ͞ιcato accipi poſſunt: teſte Gel.
in nocti. atti. Dolon propriū fuit viri nomen:
cuius meminit Oui. lib. xiij. dicens. Cōferat his
Ithacus Rheſum imbellēqꝫ dolona. Dolo gn̄s
eſt tæli. Vir. æneı. vij. Pila manu ſæuoſqꝫ gerūt
in bella dolones. Dolus vti malus: ita & bonꝰ
dictus eſt: teſtibꝫ Pompe. & Gel. lib. xij. noctiū
atticarū. Vnde Plau. in Rudente. In dolo malo
inſtypulatus ſis.

Dolo. Req. ī dicti. Doleo. Dolon. Ibidem.

Dolor. Ibidem. Dolus. Ibidem.

Doma. Require in dictione Domus.

Domicula. Ibidem.

Domina facit in dtõ plurali & abltõ dominabꝯ: vt tradit Probꝯ. Hiero. in epiſto. i. ad Demitriadẽ circa finẽ. Incedentibꝯ dominabꝯ: ancilla virgo ꝑcedat ornatior. Curtius tñ dominis ꝓ dominabus dixit: & ſic dicendũ eſſe tradit Laurẽ.

Dominor. naris. inter cõmunia verba a Priſcia. cõnumeratᷓ: vñ & Nigidiũ refert dixiſſe: Omne pecus indomitũ habet quiddã in ſe ferũ: ſed tñ ea natura ẽ: vt cicurari & dominari poſſit. Cõſtruitᷓ autẽ dominor cũ dtõ gtõ: & mediante in præpoſitione cũ accõ & abltõ. Virgi. Et victis dominabitᷓ Argis. Hiero. in Eccleſiaſti. ca. xvij Poſuit timorẽ illius ſuꝑ omnẽ carmẽ: & dominatus eſt beſtiaꝝ & uolatiliũ. Ouid. lib. meta. i. Et ꝗ dominari in cætera poſſet Natus homo. Vir. æneí. ij. Incenſa Danai dominantᷓ in vrbe.

Domuncula. Require in dictione Domus.

Domus ſecũda & ꝗrta declina. declinari põt: antiqui tñ domus hui⁹ domuis huic domu declinare ſolebant: teſtibus Nigidio Gel. lib. iiij. no. atticarũ. Vnde Varro in Fanpheminippo ait. Prexit in interiores partes domuis. & format per diminutionẽ domuncula. Vgu. dicit: ꝗ diminutiue etiã facit domicula. Hoc doma huius domatis græcũ vocabulũ eſt: ſic & domus: teſté Varr. de lingua latina: & ꝓ tecto ſeu domo ipſa ponitur. Hic Dumus ſpina vocatᷓ: inde fit dumetũ: quod Vgu. etiã dumicetum appellat. Sta. lib. thæbaidos. i. Phœbe parens ſente Lyciæ pataræa niuoſis Exercent dumeta iugis.

Donec & donecũ in vno ſcato dici põt: teſte Pri. Vnde & Plau. ait in captiuis. Aſcultatus ſciens ego me amitti donecum ille huc redierit.

Donecum. Require in dictione Donec.

Dorcia. Require in dictione Dorcium.

Dorcium & dorcia propriũ mulieris nomẽ: declinari põt: nec a σορκασ deducitur: vt Vgu. ſomniauit: ſed a δ\ωρον: quaſi dulce & amabile donum dicatur.

Dora. Require in dictione Dorus.

Dori. Ibidem.　　　　Doris. Ibidem.

Dorius. Ibidem.

Dorſo. Require in dicti. Dorſum.

Dorſuo. Ibidem.

Dorſum neutro gene. & hic dorſus hui⁹ dorſus declinari poteſt: teſtib⁹ Capro & Probo: & nõ tm̃ animantiũ: ſed etiã aquaꝝ: teſtẽ Marcel. dorſum dicitur: vnde Virg. æneí. i. inquit. Dorſuꝫ immane mari ſummo. Dictũ eſt autẽ dorſum: ꝗ ea pars corporis deuexa ſit deorſum: auctore Pompe. neqꝫ a duro duras deſcẽdit: vt Vgu. ſomniauit. Ab eo qđ eſt dorſum fit dorſo. ſas. verbũ. A Dorſus aũt fit dorſuo dorſuas. Plautus in aulularia. Tu macerio congrũ: murænã exdorſua ꝗtũ potes. i. ꝯfringe: vł dorſo exime.

Dorſus. Require in dictione Dorſum.

Dorus Neptuni filius fuit: teſte Ser. Doris cum i latino fuit Occeani & Thethios filia: teſte Heſiodo in Theogonia. & a nonnullis interprætatᷓ amaritudo: quæ Nereũ: hoc eſt mare ſemꝑ cõſequitᷓ. Qꝫobrẽ nõnunꝗ a poetis Doris ipſa ꝓ mari ponitᷓ: vt eſt apud Vir. in Gallo dicentem Doris amara ſuam nõ intermiſceat vndã. Dora vrbs eſt Phœnices: teſte Ptole. Dory cum y græco nomẽ eſt vrbis ponticæ: neu. quidẽ ge. De ꝗ Priſcia. Dorius fluui⁹ eſt Indiæ: teſte Pto.

D ante R

Draca. Req. ĩ dic. Draco.　　　　Dracæna. Ibidem

Drachma cũ ch aſpirato ſcribitᷓ: nõ aũt cũ c exili hac videlicet ſcriptura dracbma: vt Vgu. ſcribi ꝑcipit: genus eſt ponderis. Drachmon eadẽ ſcriptura fuit: teſte Iulio Polluce: Athenienſiũ numiſma. Hoc dragma huius dragmatis cũ g: id apud græcos dicitur: qui apud nos manipulus Hoc drama huius dramatis cum m immediate poſt a ſcribitᷓ: nõ autẽ dragma cũ g: vt ſcribi ꝑcipit Vgu. Hiero. in Cantica. Drama etiã dicitᷓ vt in ſcænis agi fabula ſolet: vbi diuerſæ ꝑſonę introducuntur: & aliꝭs accedentibꝯ: aliꝭs etiã diſcedentibus: a diuerſis & ad diuerſos textus narrationis expletur. Dona. in prologo ſuper Terentiũ. Protaſis primus actus eſt: initiumqꝫ dramatis. Vnde & canit eccleſia. Ante torũ huius virginis frequentate nobis dulcia cantica dramatis. Inde dramaticus ſtylus: teſtibꝯ Diomede & Seruio: is dicitur qui mixtus nõ eſt: vbi poeta nuſꝗ loquitᷓ: vt ſunt comœdiæ & tragœdiæ Probus ſuper Bucco. Dramaticus ſtylus eſt: in quo perſonæ tm̃modo loquuntᷓ: dihegmatic⁹ in quo ſolus poeta: mixtus vbi ꝓmiſcue & poeta & perſona.

Drachmon. Requi. in dicti. Drachma.

Draco cum c exili cõis generis ẽ: & ſi fœmininũ draca habeat: & dracæna cũ æ diphthon. in media ſyllaba. Dictus eſt aũt draco a δ\ρακαειν quod eſt videre: nam clariſſimã oculorũ aciem habere perhibetᷓ. Draconẽ item appellat Plini⁹ lib. xvij. natura. hiſto. ex tortuoſitatũ ſimilitudine palmitẽ: vt ait: emeritum pluribuſqꝫ induratum annis.

Dragma. Req. in dic. Drachma　　　　Drama. Ibidẽ

D ante V

Dubito. Require in dictione Dubo.

Dubo dubas veteres (teſte Feſto) protulerunt: a quo fit: quo nũc vtimur verbũ dubito. itas.

Ducatus huius ducatus regio ducis vł dignitas apud vulgus dicitur: ducatus huius ducati aureus nummus ducalis vocatur.

Duciſſa. Require in dictione Dux.

Duco ducis tertiæ coniuga. primã producit ſyl. & apud Marcellũ plures detinet ſignificatiões: hoc in loco nihilominus annotandas. Ducere